

ΑΚΟΗ

Ἄκου τὸ λεπτὸ καὶ συνεχῆ
κρότο

ποῦν' ἢ Σιωπῆ.

Ἄκουσ' αὐτὸ π' ἀκούνε

ὅταν τίποτα \

δὲν ἀκούγεται.

Τὰ σκεπάζει ὄλα

αὐτὸς ὁ ἄμμος τῆς Σιωπῆς.

Βλέπω

ὄλη μου τὴν ἱστορία

τὶς θύμησες καὶ τὶς ἀγάπες

σὰ μιὰ πόλη ἀλλοτινὴ

ἀπ' τὴ στάχτη κι ἀπ' τὴν ἔρημο

θαμμένη καὶ σθησμένη.

Ὅμως ἄκου

αὐτὸ τὸ σφύριγμα

τὸ τόσο καθαρὸ, τὸ τόσο μόνο,

μακρινὸ

τοῦ διαστήματος δημιουργὸ

σὰν ἀπὸ πολὺ βαθιά,

σὰ νὰ ζεῖ στὴν ἐρημιὰ μὲ τὸν ἑαυτό του.

Ὕστερα μηδέν...

Τὸ μηδέν αὐτὸ εἶναι πελώριο στ' αὐτιά

ἀκόμη σφύριγμα.

Σφύριγμα λυπητερὸ

ἀπλό, αἰώνιο,

μὲ τὸν ἑαυτό του ἴσο.

Αἰώνιο δίχτυ τοῦ καιροῦ

ποῦ χάνεται στῆς ἀκοῆς τὸ Σύμπαν,

ὁμοούσιο μὲ τὸ διάστημα

κυλῶντας μέσ' στὴν ἔννοια τῆς αἰώνιας προσμονῆς,

τὴν αὔξουσα σφαῖρα

γεμίζοντας τῆς ἀκοῆς.